

РЕШЕНИЕ

№ 570

гр. София, 02.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 30.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **691** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а, ал. 1 и 2от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба от А. Х. А., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ 70002248878, принудително настанен в СДВНЧ [населено място], чрез адв. В. П.-САК, срещу Заповед №5364з-26/04.01.2023г. на директора на дирекция „Миграция“-МВР, с която на осн. чл.44, ал.6, 8 и 10 от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ с 6(шест) месеца, считано от 08.01.2023г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ „Връщане“, но не по-късно от 08.07.2023г.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност и необоснованост на обжалвания акт, като постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила, противоречие с материално правните разпоредби и явно несъответствие с целите на закона. Твърди се, че органът не е мотивирал наличието на отказ от съдействие за изпълнение на наложената ПАМ „Връщане до страната на произход“. Задължение на административния орган е да подготви и осигури изпълнението на наложената ПАМ. Позовава се на правото на ЕС и ЕКПЧ, чл.15, §1, ал.1 от Директива 2008/115/ЕО и на Хартата за основните права на ЕС. Твърди се, че не е извършена проверка от органа дали съществува възможност за прилагане на ефективни алтернативни мерки. Моли за отмяна на оспорения акт и незабавното освобождаване на жалбоподателя.

В съдебно заседание, процесуалният представител на жалбоподателя поддържа

жалбата, като допълва, че чужденецът не е отказал съдействие за напускане на страната, а българските власти са в невъзможност да изпълнят ПАМ.

В съдебно заседание, процесуалният представител на ответника, моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Чужденецът не представя документ за самоличност, с което отказва съдействие да бъде върнат в родината си С.. Позовава се на съдебна практика на ВАС. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно, че спрямо А. А., [дата на раждане] , има влязло в сила решение №20/21.06.2022г., с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила.

Със заповед рег.№ 5364з-1473/08.07.2022г., издадена от директора на дирекция“Миграция“-МВР, на сомалийският гражданин А. А., на основание чл.44, ал.1 и чл.41, т.4 ЗЧРБ е наложена принудителна административна мярка(ПАМ) „връщане“ до страната на произход С.. Заповедта е връчена на чужденеца на 08.07.2022г и не е оспорена.

Със заповед № 1474/08.07.2022г. на директора на дирекция“Миграция“, на осн. чл.44, ал.6,8 и 10 ЗЧРБ на чужденеца е наложена ПАМ „принудително настаняване в СДВНЧ“ до отпадане на пречките за изпълнение на ПАМ“Връщане“, за срок от шест месеца, считано от датата на фактическото настаняване от същата дата. Заповедта е влезнала в законна сила.

Видно от докладна записка на дирекция „Миграция“ от 21.12.2022г. при проведените четири беседи, чужденецът е заявил че не желае да се завърне доброволно в страната си по произход и отказва да попълни предоставената му декларация за доброволно завръщане. Безспорно е, че не разполага с документи за самоличност, като в докладните записки е отбелязано, че заявил за проблеми в С., откъдето е избягал, както и категоричното му нежелание да дава обяснения за миналото си и да се среща с представители от посолството на С..

С мотивирано предложение относно удължаване на срока на принудителното настаняване на чужденеца за шест месеца, считано 08.01.2023г., са посочени причините, които налагат това. Мотивирана е липсата на възможността за налагане на алтернативни обезпечителни мерки, тъй като не е постъпвала декларация от български гражданин с нотариална заверка на подписа, за осигуряването на жилище и финансова издръжка на чужденеца през време на престоя му в република България, както и искане за замяна с ежеседмично явяване в териториалната структура на МВР по местопребиваване. Направено е обосновано предположение за опасност от укриването му по см. на чл.15, ал.4 от директива 2008/15 вр. § 4в от ДР на ЗЧРБ.

С оспорената в настоящето производство Заповед №5364з-26/04.01.2023г. на директора на дирекция „Миграция“-МВР, на осн. чл.44, ал.6, 8 и 10 от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ с 6(шест) месеца, считано от 08.01.2023г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ „Връщане“, но не по-късно от 08.07.2023г. Заповедта е мотивирана с докладна записка и предложение.

Жалбоподателят не ангажира доказателства в съдебното производство.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Обжалването на процесната заповед е в срок, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл. 46, ал. 1, вр. чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. 146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган, за което е представена заповед № 5364з-3579/19.12.2022г. на директора на дирекция "Миграция" - МВР.

При издаването на заповедта, са спазени процесуално-правните разпоредби на АПК. Безспорно по делото е, че жалбоподателят е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗЧРБ, гражданин на трета държава. С цел да се осигури не само изпълнението на наложената ПАМ "Връщане", но и с оглед наличната опасност от укриване, чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ въз основа на заповед за продължаване на принудително настаняване.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалния закон.

Разпоредбата на чл. 44, ал. 8, ЗЧРБ възпроизвежда съдържанието на член 15, параграф 6 от Директива 2008/115. И двете разпоредби допускат продължаване на срока на принудителното задържане над първоначално определения, при наличието на една от двете предпоставки: 1.) липса на съдействие от страна на чуждия гражданин или 2.) забавяне при получаване на необходимите документи за връщане. Но националната разпоредба не регламентира условието, което трябва да е налице, за да се преценят двете предпоставки, а именно – независимо от положените от компетентните органи разумни усилия да е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго като причината за това е една от двете предпоставки. Националният законодател в чл. 44, ал. 8, ЗЧРБ транспонира и изискването на член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 в частта, с която се регламентира задължението за прекратяване на предварителното задържане, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца.

От друга страна, съгласно решение на съда на Европейския съюз от 5 юни 2014 г., М., С-146/14Р, ЕУ: С: 2014: 1320, "всяко решение относно продължаване на задържането на гражданин на трета страна и съответно относно наличието на фактическите обстоятелства, предвидени в член 15, параграф 6 от Директива 2008/115, трябва да бъде предшествано от нова проверка дали са налице материално правните условия, въз основа на които е постановено първоначалното задържане" – точка 61. Това изискване е във връзка с разпоредбата на член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 в частта, в която регламентира, че когато стане ясно несъществуването на условията по параграф 1, задържането престава да бъде оправдано и лицето следва да бъде освободено.

Това налага преди да пристъпи към проверка на предпоставките за продължаване на срока на принудителното задържане съдът да провери съществува ли още 1.) опасност от укриване или 2.) гражданинът на третата страна избягва ли или възпрепятства ли процеса на извеждане, както и 3.) дали по отношение на него могат да се приложат други достатъчни, но по-леки мерки.

В случая, органът правилно с оглед на събраните доказателства, се е позовал на една от двете предпоставки, визирани в чл. 15(1) Директива 2008/115 - опасност лицето да се укрие. Легално определение на понятието "опасност от укриване" е дадено в т. 7 от

Директива 2008/115/ЕО - наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Според легалното определение, дадено в § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Законодателят, без да е направил лимитативно изброяване, е посочил примерни факти и обстоятелства, които във всеки един конкретен случай, с оглед на доказателствата, могат да формират обосновано предположение, че по отношение на гражданина на третата страна е налице опасност от укриване. В случая, такава опасност съществува с оглед установеното, че чужденецът не притежава документ за самоличност, отказва да попълни декларация за доброволно връщане, няма средства за издръжка и деклариран адрес, на който да пребивава, начинът на влизане в Република България. Ако чужденецът даде съгласието си за доброволно връщане в родината си, няма да има пречки националните компетентни власти да му издадат документ за пътуване и да бъде организирано връщането му в С..

Приетите по делото доказателства обуславят извод, че по отношение на чужденеца не може да бъде приложена някоя от другите по-леки мерки, предвидени в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, тъй като на първо място, цялостното му поведение сочи, че е възможно да се укрие и да се опита да осуети изпълнението на заповедта. Такива мотиви са изложени и в оспорения акт. Съгласно разпоредбата на чл.142, ал.1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Към посочения момент не е имало каквито и да било данни и доказателства, от които да се установи, че по отношение на чужденеца да могат да бъдат наложени други достатъчно ефективни, но по-леки мерки. В случая, правилно органът е приел, че чужденецът няма установен адрес на пребиваване в страната и няма доказани средства за издръжка. В административното и съдебно производството не са представени доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства отговарящи на нормативно установения минимум. Лицето не е разполагало с валиден паспорт, който може да предаде в залог, както и финансови средства за парична гаранция. Няма данни жалбоподателят да е внесъл парична гаранция в срок и в размер, определен в Правилника за прилагане на ЗЧРБ, както и липсват доказателства за осигурено жилище и финансова издръжка, т. е. доказателства за възможност за прилагане на алтернативни мерки на задържането чрез замяната му с други такива съгласно чл.44, ал.5 ЗЧРБ.

Съгласно чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, респ. чл.15, § 1 от Директивата, право на държавата е да задържи в специализиран център чужд гражданин, по отношение на който е образувана процедура по връщане, като са регламентирани и максималните срокове за подобно настаняване, съобразени с общностното право. Според разпоредбата на чл. 15 § 4 от Директива 2008/115/ЕО от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите - членки, когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни и други съображения или че вече не съществуват посочените в § 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно. Ето защо, оспореният пред съда акт има действие до отпадане на пречките за изпълнение на заповедта за

принудително отвеждане, тъй като съгласно чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца. Въз основа на приетите по делото доказателства съдът приема, че съществува разумна възможност за принудителното извеждане на чужденеца, с оглед предприетите от дирекция "Миграция" действия, както и че не е изтекъл максималният срок за принудително настаняване, предвиден в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

На следващо място, настоящият състав намира, че не е налице противоречие на оспорената заповед с целта на закона. Изложените по - горе факти, подкрепени от събраните по делото доказателства, представляват достатъчно обстоятелства, свързани с личността и поведението на жалбоподателя, обосноваващи продължаването на принудителното настаняване на същия в СДВНЧ, поради което обжалваната ПАМ се явява обоснована и пропорционална.

Целта на ЗЧРБ е спазване и прилагане на установен от законодателя ред за влизане, пребиваване и напускане територията на РБ (съответно на територията на държавите членки на ЕС след влизането в сила на решението на Съвета на Европейския съюз за пълното прилагане на разпоредбите на Ш. законодателство в Република България) на чужденци. В производството по налагане на тези мерки е достатъчно установяване по надлежния ред на наличие на данни, обуславящи предвидените в закона предпоставки за налагането им.

С оглед гореизложеното оспорената заповед е законосъобразно издадена, а жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от ответника, подателят на жалбата дължи да заплати на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл.37, ал.1 закон за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ съдът определя на 100 лева.

Воден от горното, Административен съд София - град, Първо отделение, 4-ти състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на А. Х. А., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ 70002248878, принудително настанен в СДВНЧ [населено място], чрез адв. В. П.-САК, срещу Заповед №5364з-26/04.01.2023г. на директора на дирекция „Миграция“ -МВР, с която на осн. чл.44, ал.6, 8 и 10 от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ с 6(шест) месеца, считано от 08.01.2023г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ „Връщане“, но не по-късно от 08.07.2023г.

ОСЪЖДА А. Х. А., гражданин на С., [дата на раждане] , ЛНЧ 70002248878, принудително настанен в СДВНЧ [населено място], да заплати на дирекция“Миграция“ при МВР сумата от 100,00(сто) лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

